

Kinas side; forhandlingerne, der førtes gennem en komité bestående af repræsentanter fra USA, Thailand, Burma og Nationalist-Kina, blev senere påny genoptaget. Under sagens behandling i 1. udvalg i begyndelsen af november måned 1953 nåede man i den nedsatte komité endelig til enighed om en evakueringsplan for ca. 2 000 kinesiske soldater tillige med deres pårørende fra Burma via Thailand til Taiwan på Formosa, hvorfor man udsatte behandlingen af dette dagsordenspunkt til slutningen af november 1953. Selvom en evakuering af kun 2 000 af styrkerne ikke var tilstrækkelig, måtte det dog hilses med tilfredshed som en begyndelse, der kunne skabe grundlag for yderligere evakueringer. 1. udvalg samt plenarforsamlingen vedtog derfor en resolution, der udover at henvise til 7. plenarforsamlings resolution (se ovenfor) indskærper vigtigheden af, at de evakuerede styrker aflleverer alle våben ved ankomsten til evakueringskomiteens lejr; for at så mange som muligt af styrkerne skal blive tvunget til at forlade Burmas territorium, opfordrer resolutionen alle stater til at afholde sig fra at yde hjælp til de tilbageblevne styrker; samtidig anmodes Burma om til plenarforsamlingen at indberette om sagens udvikling. Plenarforsamlingen vedtog resolutionen med 56 stemmer. Ligesom ved afstemningen i 1. udvalg undlod Kina også at deltage i afstemningen i plenarforsamlingen.

9. Optagelse af nye medlemmer.

(Dagsordenens punkt 22).

7. plenarforsamling havde ved sin resolution af 21. december 1952 bl. a. vedtaget at oprette en særlig undersøgelseskommision bestående af 19 medlemmer for at underkaste alle problemer i forbindelse med spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer i De Forenede Nationer en nærmere undersøgelse; kommissionen skulle aflægge beretning til den 8. plenarforsamling (jfr. beretning 7. samling sp. 101—103).

Kommissionens beretning indeholder ikke nogen indstilling til 8. plenarforsamling, men fremhæver to under drøftelserne fremkomne principielle hovedlinier: den ene baseret på den opfattelse, at en juridisk-

teknisk løsning af medlemsspørgsmålet bør søges opnået, den anden linie med udgangspunkt i en erkendelse af, at problemet i første række er af politisk karakter og en løsning derfor bør søges på det politiske plan.

Under forhandlingerne angående dagsordenspunktet i ad hoc udvalget opnåedes der enighed om et af Peru fremsat resolutionsforslag, ifølge hvilket der skulle nedsættes en komité (Good Offices Committee) bestående af repræsentanter fra medlemslandene Nederlandene, Peru og Ægypten, som skulle rådslå med medlemmer af sikkerhedsrådet med henblik på at undersøge mulighederne for at nå en forståelse, som ville kunne lette optagelsen af kvalificerede nye medlemmer i overensstemmelse med art. 4 i De Forenede Nationers pagt. Komiteen skulle aflægge beretning til 8. eller 9. plenarforsamling.

Ved forhandlingerne i ad hoc udvalget fremsatte Sovjetunionen det traditionelle østeuropæiske forslag om en samtidig optagelse af Albanien, Bulgarien, Ceylon, Finland, Irland, Italien, Jordan, Libyen, Mongoliet, Nepal, Portugal, Rumænien, Ungarn og Østrig. Senere erstattedes dette med et forslag om optagelse af kun fem lande, nemlig Bulgarien, Finland, Italien, Rumænien og Ungarn. Intet af de to forslag kom til afstemning, idet den sovjet-russiske repræsentant ikke ville insistere herpå. Det kan tilføjes, at det første sovjetiske forslag vandt en ikke ringe tilslutning under debatten, medens Sovjetunionens andet forslag fik en mere kølig modtagelse. Den polske delegerede forbeholdt sig ret til at vende tilbage til de to forslag, når den i henhold til det peruanske forslag nedsatte komité havde aflagt beretning.

Den danske repræsentant, minister Hugo Hergel, fremsatte den 9. september 1953 i ad hoc udvalget en udtalelse om, at man fra dansk side ønskede at støtte gennemførelsen af universalitetsprincippet i videst muligt omfang, og at den danske delegation agtede at stemme såvel for Perus forslag som for Sovjetunionens forslag om samlet optagelse af de 14 lande. Yderligere udtaltes det, at optagelsesproblemet ifølge den danske delegations opfattelse ikke ville kunne løses ved anlæggelse af retlige syns-